

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobců: a) A. T.
b) M. G.
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
Odbor azylové a migrační politiky
Poštovní schránka 21/OAM
170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. října 2018, č. j. OAM-860/ZA-ZA11-K09-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobu žalobkyně podala i za svého, tehdy ještě nezletilého, syna.
2. Žalobce narozený dne 19. 6. 2001 nabyt dne 19. 6. 2019 zletilosti podle § 30 zákona č. 89/2012 Sb., tedy je plně zodpovědný za své právní jednání a k úkonům v průběhu řízení

již nepotřebuje zákonného zástupce. Krajský soud s ním proto jedná jako se samostatným účastníkem.

I. Obsah žalobních bodů

3. Žalobkyně zdůraznila, že má za to, že správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a v souvislosti s tím i ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 odst. 1, 2 a čl. 24 Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán se dle jejího názoru nedůsledně zabýval důvody ohrožení jejího syna pro případ nuceného návratu do vlasti. Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně poukazovala na zdravotní problémy, se kterými se syn potýká, tedy závažné problémy s krkem - již od roku 2011 trpí nemocí, ale lékaři nedokážou přesně diagnostikovat jeho onemocnění. Má stále podezření na nádor v této oblasti. Po operaci v roce 2012 v Moskvě, kdy mu byl odebrán zánětlivý tumor hrtanu z hlasivek, došlo ke zlepšení stavu, avšak po pěti letech od léčby se jeho stav výrazně zhoršil. Lékaři v Arménii řekli žalobkyni, že se má jet její syn léčit do Evropy, nejlépe do Německa, jelikož specializovaná zdravotní péče v Arménii nebyla dostupná. Od příjezdu do Evropy se začal léčit, nejprve v Německu, odkud byl ale předán dle Dublinského nařízení do ČR. Zde se léčil na oddělení ORL v Motole a v nemocnici v Hradci Králové, avšak jeho stav se nelepšil. Z ambulantního vyšetření z 11. 12. 2017 vyplývá, že mu byl diagnostikován perzistující inflamatorní myofibroblastický tumor hrtanu a hltanu. Toto zjištění vyplývá i ze zprávy z kliniky v Německu. Syn žalobkyně chodil pravidelně k lékaři, poslední zpráva, kterou doložila dne 24. 9. 2018 z ambulantního vyšetření v FN Motol ze dne 15.6 2018, nedokládá žádné zlepšení jeho zdravotního stavu. Každý den musí brát prášky proti bolesti na polykání, kvůli tomu značně zhubl a jeho psychický stav se výrazně zhoršil. Od září 2018 ani nenavštěvuje školu a žalobkyně ho v současnosti nedokáže přesvědčit k další kontrole u lékaře. Kvůli lékům, které užívá, se nemůže soustředit a je stále unavený. Dle ambulantní zprávy z 15. 6. 2018 má syn přetrvávající bolesti v krku, přetrvávající zvýšené teploty a pokračující hubnutí.
4. Žalobkyně byla názoru, že jí a žalobci měla být s ohledem na výše uvedené udělena mezinárodní ochrana nebo pomoc z humanitárních důvodů, protože se v jejich případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, který si zaslouží mimořádný ohled. Na humanitární azyl není právní nárok, což má za následek, že o udělení azylu pro tento důvod je rozhodováno jen na základě volného správního uvážení a že nelze výlučně o něj požádat. Na mezinárodní ochranu není právní nárok, jelikož žalobci nesplnili podmínky stanovené zákonem o azylu a to podmínky uvedené v § 14a. Jelikož se v daném případě jedná o správní uvážení, soud může přezkoumat rozhodnutí, ve kterém bylo použito, jen po stránce formální a po stránce věcné jen v tom, zda správní orgán nepřekročil stanovené hranice. Jinak je tomu v odůvodnění výsledků úvahy, kdy správní orgán neudělil azyl podle §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu, to musí obsahovat osvětlení, jaké úvahy správní orgán k uvedenému závěru vedly, jinak je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což představuje vadu řízení, pro kterou žalobkyně navrhuje, aby bylo rozhodnutí zrušeno.
5. Dále žalobkyně uvedla, že tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, a to zejména ve vztahu k udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany. Odkázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci **Paposhvili** proti Belgii, kde ESLP dospěl k závěru, že k porušení článku 3 Evropské úmluvy může dojít i v situaci, kdy je vyhošťována vážně nemocná osoba, u níž závažné

důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímací zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého nebo výrazného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Dle ESLP dopad vyhoštění musí být posouzen porovnáním zdravotního stavu cizince před vyhoštěním a toho, jak by se vyvíjel po transferu do přijímacího státu. Zároveň musí příslušné orgány ověřit nejen to, zda je zdravotní péče obecně dostupná v přijímacím státě dostatečná a vhodná k léčbě onemocnění tak, aby vyhošťovaná osoba nebyla vystavena zacházení v rozporu s článkem 3 Úmluvy, ale musí vzít v potaz i to, zda tato osoba bude mít v přijímacím státě reálný přístup k vhodné péči a zdravotnickým zařízením, jakož i náklady spojené s léčbou, sociální a rodinné vazby a vzdálenost, kterou musí překonat, aby přístup k péči získal. V případě pochybností je povinností vyhošťujícího státu opatřit si záruky, které by případnému zacházení v rozporu s článkem 3 Úmluvy zabránily. Ačkoliv se uvedený rozsudek týká vyhoštění, závěry ESLP lze dle žalobkyně bezesporu vztáhnout i na řízení ve věci mezinárodní ochrany.

6. Žalobkyně měla za to, že v případě návratu do země původu nelze vyloučit, že nebude poskytnuta žalobci dostatečná zdravotní péče, jelikož se mu tato péče v minulosti nedostalo a musel se léčit v Rusku.
7. Dále konstatovala, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu „*smysl institutu humanitárního azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“ Žalobkyně se tak domnívala, že právě v jejím případě by neposkytnutí ochrany ve formě azylu založilo onu nehumánnost. Uvedla rovněž, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48, plyne že, azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. I přesto, že má správní orgán možnost volby, zda humanitární azyl udělí či neudělí, musí být jeho postup zákonným a správní uvážení nesmí vybočit z přípustných mezí. Byť je soudní přezkum ohledně neudělení humanitárního azylu limitován, toto omezení nevylučuje přezkum zaměřený na posouzení otázky, zda žalovaný učinil svou úvahu na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobkyně měla za to, že správní orgán nezjistil spolehlivě stav věci a přetrvávají pochybnosti o závažnosti zdravotního stavu žalobce, jelikož se mu tumor na hrtanu a hltanu vrací a jeho potíže s krkem přetrvávají. Jeho psychický stav se dále rapidně zhoršil.
8. Žalobkyně dospěla rovněž k závěru, že neudělení doplňkové ochrany by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s Úmluvou o právech dítěte, jelikož není v nejlepším zájmu žalobce se navrátit zpět do země původu s ohledem na jeho zdravotní stav. Dále se žalobkyně domnívala, že došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte, smluvní stranou, kterou je vázána i Česká republika a to zejména článku 3 odst. 1 a 2.
9. Dále pak žalobkyně upozornila na článek 24 Úmluvy o právech dítěte, který zavazuje státy zajistit dítěti nejvýše dosažitelnou úroveň zdravotního stavu. V Arménii by žalobci

nebyla poskytnuta adekvátní lékařská péče s ohledem na jeho speciální potřeby. Konstatovala, že ze zprávy Experta OSN z roku 2017 vyplývá, že arménský zdravotní systém trpí nerovnostmi v poskytování péče. Ne všichni mají přístup ke kvalitní zdravotní péči. Matka samoživitelka, kterou žalobkyně je, je tomuto fenoménu vystavena obzvlášť. Podle článku, dostupném na serveru ARKA News Agency, je rakovina jednou z hlavních problémů v Arménii, kdy úmrtnost na tuto nemoc stoupá. Podle dalších zpráv z roku 2016 je úmrtnost na onkologická onemocnění v Arménii vůbec nejvyšší na světě.

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž nevzal v potaz okolnost, že žalobkyně je matkou samoživitelkou a tudíž je zranitelnou osobou.

II. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný k podané žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených v žalobě a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by bylo porušeno některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné.
12. Podle Informace Belgického oddělení pro dostupnost (BDA) Úřadu pro cizince, únor 2018- Arménie- Přehled informací o zemi – Arménská ústava z roku 1995 zaručuje všeobecný nárok na zdravotnické služby, které by měly být financovány státem. Rozsah státem hrazené péče byl z fiskálních důvodů redukován a v rámci reformy zdravotnictví byl v roce 1997 přijat tzv. Mechanismus pro sdružení rizik: balíček základních výhod (BPP), který stanoví seznam služeb, jež jsou zdarma pro všechny obyvatele, a definuje ohrožené skupiny obyvatelstva, které mají zdarma veškeré zdravotnické služby (sirotci, děti žijící s jedním rodičem, osoby s postižením, váleční veteráni, členové domácností žijících podle příslušných kritérií v chudobě atd.). Po prostudování výše citovaných informací tak žalovaný konstatoval, že na základě jejich obsahu nelze dovodit, že by k arménským občanům bylo v souvislosti s poskytováním lékařské péče přistupováno rozdílně na základě jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání jimi určitých politických názorů. Žalovaný shrnul, že byť je z výše uvedených zpráv zřejmé, že arménský systém zdravotnických služeb je podfinancován a nedobrá ekonomická situace v zemi na něj má značný dopad, tak taková situace ve zdravotnictví dopadá stejnou měrou na značnou část obyvatel Arménie, přičemž z výše citovaných zpráv a výpovědí žalobkyně rozhodně nelze dovodit, že by právě jejímu synovi nebyl umožněn přístup ke zdravotní péči dostupné pro ostatní občany Arménské republiky.
13. Žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobkyni či žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v §§ 12, 14, 14a zákona o azylu. Dle názoru žalovaného, žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech.
14. Správní orgán konstatoval, že v případě velmi závažného zdravotního stavu jednotlivce lze podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva jen za velice výjimečných okolností a s ohledem na vážné humanitární důvody dojít k závěru, že by k porušení čl. 3 Úmluvy a zásady non-refoulement mohla vést povinnost vycestování do země původu, v níž jsou prostředky nezbytné k léčbě dané nemoci na nižší úrovni a cizinec, kterému může být v budoucnu uložena povinnost vycestovat ze země, která je smluvní stranou Úmluvy, se zásadně nemůže dovolávat práva setrvat na území tohoto státu za účelem

pokračujícího využívání zdravotních, sociálních nebo dalších služeb zabezpečovaných hostitelskou zemí. Správní orgán uvedl, že zdravotní stav žalobce v současné době nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů, který vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zdravotní stav žalobce zcela jistě nepředstavuje např. finální stádium nevyléčitelné nemoci, jak je v judikatuře ESLP zmiňováno. Správní orgán konstatuje, že ani ze sdělení žalobkyně a ani z jí doložených lékařských zpráv nelze učinit závěr, že by se žalobkyně a žalobce aktuálně nacházeli v přímém a bezprostředním ohrožení svého života. Žalobce je léčen pouze ambulantně, jeho stav je stabilizovaný a dle doložené zdravotní dokumentace nevyžaduje žádný lékařský zákrok ani náročnou, ve vlasti nedostupnou, léčbu.

III. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
16. Z průběhu správního řízení vyplynulo, že dne 23. 10. 2018 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělila, že se narodila ve městě Dilidžan v bývalé Arménské SSR, ona i její syn jsou arménské národnosti i státní příslušnosti. Hovoří arménsky a rusky, její syn pouze arménsky, oba se hlásí k arménské apoštolské církvi. Dále sdělila, že spolu se synem nedisponují svými cestovními doklady, ponechal si je u sebe člověk, který je doprovázel z Arménie do azylového střediska v SRN. Žalobkyně ani její syn nebyli nikdy členy žádné politické strany, ani nebyli nijak politicky aktivní. Je vdaná s manželem K.t G.N., státní příslušnost Arménie, nežijí společně, avšak rozvedení nejsou. Manžel v současné době pobývá v Rusku. Má tři děti a to žalobce a dvě dcery. Žalobce je svobodný a bezdětný. Před odjezdem žila žalobkyně se synem v obci Hagarcin v okrese Dilidžan, odkud dne 10. 4. 2017 odjeli autem do Jerevanu a poté pokračovali letecky přes Řecko do Německa. Tam pobývali nejdříve 3 měsíce a v azylovém středisku ve Schweinfurtu a poté byli přesunuti na ubytovnu pro žadatele o mezinárodní ochranu do Oksenfurtu. Dne 18. 10. 2017 byli eskortováni policejním autem na hranice ČR, odkud je příslušníci Policie ČR přivezli do přijímacího střediska v Zastávce. Kromě Řecka, Německa a ČR žalobci v jiných členských státech EU nepobývali a vízum měli uděleno pouze jednou, v roce 2017, v ČR. O mezinárodní ochranu požádala se synem v SRN asi dne 18. 4. 2018 (datem si není jistá) a v rámci Dublinského nařízení byli předáni do ČR. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že má bolest zad, nohou a také psychické potíže. Krom analgetik na bolest též dříve užívala nějaké léky na psychické potíže, ale ty jí došly, tak je neužívá. Zdravotní stav jejího syna označila za špatný – má problémy s krkem, v Moskvě mu byl proveden chirurgický zákrok. Lékaři nedokázali jeho nemoc přesně diagnostikovat, ale mají podezření, že se jedná o nádor. V SRN synovi udělali 2x biopsii, chtěli zjistit příčinu jeho potíží a začít léčbu, k té však nedošlo kvůli transportu do ČR. Kromě toho má syn bolesti zad, ale s těmi u lékaře nebyl, jelikož na to nebyl čas. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně označila zdravotní stav svého syna. V Arménii a v Rusku jim lékaři doporučili odjet do SRN, kde je pokročilá medicína. Jiné důvody žádosti nemá.

17. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 23. 10. 2017, za přítomnosti tlumočníka arménského jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že trpí silnými bolestmi v oblasti krku, při každém polknutí cítí velkou bolest. Poprvé se tyto potíže objevily asi před 5 lety, v Arménii navštívil téměř všechny specialisty na ORL, ale ani po provedené biopsii mu nebyli schopni stanovit diagnózu a zahájit léčbu, užíval pouze analgetika na bolest. Původní podezření na nádor biopsie nepotvrdila a byla mu pouze nabídnuta možnost odebrání hlasivek, po tomto zákroku by však již nikdy nemohl mluvit. Na radu lékařů odjeli žalobci v roce 2012 do Ruska, kde mu 2 měsíce prováděli různá vyšetření a také podstoupil hormonální terapii. Do krku mu dali trubku, aby mohl dobře dýchat a 6 měsíců měl sondu, kterou přijímal potravu. Po vyšetřeních mu lékaři sdělili, že musejí udělat další vyšetření z hlubších vrstev tkáně a přitom vyšetření mu odstranili polovinu hlasivek. Cítil se celkem dobře, a tak se vrátil do Arménie. Asi za 3 měsíce se vrátil do Ruska na vyšetření, kde mu bylo řečeno, že je vše v pořádku a od té doby absolvoval pouze 2x ročně pravidelné kontrolní prohlídky u arménských lékařů. V té době byl jeho stav stabilizovaný, užíval léky na nachlazení nebo na bolest. Asi 7-8 měsíců před odjezdem z Arménie do Německa jej začalo bolet v krku a lékaři mu předepsali lék Caffetin Gold, protože si mysleli, že je nachlazený. Po tomto léku však začal šilet, neovládal se a nemohl mluvit. Kvůli těmto potížím byl týden hospitalizován, 2-3 dny dostával kapačky, po kterých se mu ulevilo, a již po prvním dni mohl opět mluvit. Později však začal koktat, hlavně když je nervózní a tento problém mu zůstal dodnes. Po propuštění z nemocnice se bolesti krku zintenzivnily, nemohl jíst ani pít. V únoru nebo březnu 2017 mu bylo provedeno CT vyšetření, které odhalilo nějaký problém, ale lékaři nebyli schopni určit jaký a řekli, že s tím nic nenadělají. Krk má operací v Rusku zdeformovaný, takže ani není poznat, co mu bylo operací provedeno a doporučili mu obrátit se na lékaře, který jej v Rusku operoval, nebo odjet do SRN. Po tomto vyšetření žalobce žádné další vyšetření v Arménii neabsolvoval a začal se s žalobkyní připravovat na odjezd do Německa. K psychickým problémům uvedl, že je nepovažoval za natolik důležité, jako problémy s krkem, proto kvůli nim lékaře nenavštěvoval a užíval pouze volně prodejně léky na rostlinné bázi. Kromě uvedených potíží sdělil, že ho v posledním týdnu trápí bolesti zad v oblasti kříže. Za důvod odjezdu z Arménie uvedl skutečnost, že v Arménii nedokázali vyléčit jeho potíže s krkem. Jiné problémy ve své vlasti neměl, a pokud by se vyléčil, rád by se vrátil do Arménie.
18. Krajský soud přistoupil k hodnocení žalobních námitek z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Podle § 12 uvedené právní úpravy se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobců podrobně zabýval, posuzoval jejich azylový příběh na základě výpovědi žalobkyně učiněné v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně neuváděla žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Žalobkyně ve své žádosti

jmenovitě uvedla, že v zemi původu nebyla ona ani její syn veřejně či politicky aktivní, nesdělila nic, co by nasvědčovalo tomu, že by vyvíjeli politickou či veřejnou činnost. Žalobkyně označila za důvod svého odchodu z vlasti špatný zdravotní stav svého syna a snahu zajistit pro něho v Evropě léčbu. Z její výpovědi nevyplývá, že by byli se synem v Arménii vystaveni jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování dle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Nelze proto dospět k závěru, že by byli ve vlasti pronásledováni ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobci mohli mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Krajský soud má za to, že žalovaný svůj názor na politickou situaci v Arménii řádně odůvodnil a s vyslovenými závěry (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí), se krajský soud ztotožňuje. Výčet důvodů v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a mezi ně nelze zařadit zdravotní stav žalobce ani snahu obou žalobců získat pro něho léčbu na území EU.

20. Žalovaný se rovněž zákonným způsobem vypořádal s otázkou existujícího napětí mezi Arménií a Ázerbájdžánem na sporných územích Náhorního Karabachu. Lze však souhlasit s názorem, že bydliště žalobců před odjezdem z vlasti bylo v místě, které je pod kontrolou arménské ústřední vlády a nedochází zde k žádným bezpečnostním incidentům, takže se zhoršená bezpečnostní situace na uvedeném území žalobců nedotýká.
21. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 citovaného zákona.
22. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
23. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, at' už

způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný této v souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobců a přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu žalobce. Lze souhlasit s názorem, že žalobkyně je svéprávnou a práce schopnou osobou, která měla se svým nezletilým synem ve vlasti dostatečné rodinné a materiální zázemí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí velice podrobně hodnotil zdravotní stav žalobce, neboť ten byl vlastně jediným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobců. Žalobkyně konkrétně uvedla, že její syn má problémy s krkem, které lékaři nedokáží přesně diagnostikovat, ale mají podezření, že se jedná o nádor. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí provedl podrobný rozbor jednotlivých lékařských zpráv žalobkyní předložených a mimo jiné konstatoval, že žalobci byl koncem roku 2012 odstraněn myofibroblastický tumor hrtanu a provedena řada vyšetření. Nicméně z dalších vyšetření provedených s odstupem několika let pak vyplynulo, že onemocnění žalobce nemá žádnou dynamiku. Odebraná tkáň byla bez recidivy onkologického onemocnění. Krajský soud v plném rozsahu odkazuje na hodnocení jednotlivých lékařských zpráv žalovaným obsažené na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí a shoduje se s vyslovenými závěry žalovaného, že zdravotní stav žalobce v současné době nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů, který vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Z výpovědi žalobkyně ani z lékařských zpráv nelze učinit závěr, že by se žalobce nacházel v přímém a bezprostředním ohrožení svého života. Žalobce je léčen pouze ambulantně, jeho stav je stabilizovaný a nevyžaduje žádný lékařský zákrok ani náročnou léčbu, která by v jeho vlasti byla nedostupná. Tuto otázku následně žalovaný podrobně rozebral na straně 10 a 11 napadeného rozhodnutí, krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje. Lze tedy dojít k nepochybnému závěru, že případy žalobců není možno podřadit důvodům zvláštního zřetele hodným a nelze shledat, že by žalobci splňovali podmínky udělení humanitárního azylu.

24. Z naznačených důvodů nelze přisvědčit ani názoru žalobkyně, že by ji bylo možno považovat za zranitelnou osobu.
25. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
26. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

27. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 13 až 15) žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobcům hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobci tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobci neuvedli a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobcům hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobci měli v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém případném návratu do země původu jakékoliv problémy s arménskými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu č. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že z aktuálních informačních pramenů nelze dovodit, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tedy v souladu se zákonem dospěl na základě provedeného správního řízení k závěru, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu tak neudělil. Tomuto postupu nelze ani vytýkat, že by mohl být v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Žalovaný dostatečně posoudil rodinnou situaci žalobkyně i zdravotní stav žalobce a dospěl k zákonnému závěru, že návrat žalobce do vlasti nemůže ohrozit jeho zdraví.
28. Krajský soud rovněž konstatuje, že z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a ani ze zjištění správních orgánů nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Ten proto nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu.
29. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. září 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně